

Sygn. akt V KK 220/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 listopada 2013 r.

sprawy **M. P.**

skazanego z art. 177 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej

od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 14 grudnia 2012 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 7 lutego 2012 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć kosztami postępowania kasacyjnego oskarżycielkę posiłkową K. U.**

UZASADNIENIE

Kasacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej okazała się być bezzasadna w stopniu oczywistym.

W kasacji zarzucono rażące naruszenie prawa procesowego, polegające na obrazie przepisu art. 2, art. 4, art. 7, art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegającą na:

- całkowitym nieustosunkowaniu się do niektórych zarzutów apelacji:
- braku ustosunkowania się w sposób merytorycznie wyczerpujący do niektórych zarzutów apelacyjnych, co skutkowało ich nienależytym rozpoznaniem.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temuż Sądowi.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zarzuty kasacji okazały się być bezzasadne w stopniu oczywistym.

Przede wszystkim zauważyć należy, że autor kasacji zdaje się nie do końca poprawnie postrzegać rolę nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest kasacja, w szczególności przypomnieć wypada, że kasacja jest środkiem zaskarżenia służącym kontroli poprawności postępowania odwoławczego i zasadniczo niedopuszczalne jest podnoszenie w kasacji uchybień, które miały miejsce w postępowaniu przed sądem I instancji. Skarga wniesiona w przedmiotowej sprawie pozornie tylko odnosi się do wad postępowania odwoławczego, w istocie zaś zmierza do ponownego zakwestionowania prawidłowości dokonanej przez Sąd *meriti* – a przy tym w pełni zaakceptowanej w wyniku kontroli odwoławczej przez Sąd Okręgowy – oceny materiału dowodowego oraz ustaleń faktycznych. Zważyć jednak należy, że postępowanie kasacyjne nie może stanowić powtórzenia postępowania odwoławczego i nie jest swego rodzaju „trzecią instancją”, która służyć ma kolejnemu weryfikowaniu poprawności zapadłych orzeczeń. Skarżącemu przypomnieć należy nadto, że podstawą kasacji winno być naruszenie prawa przez sąd odwoławczy, a nie samo nieuwzględnienie zarzutów apelacji.

Co do zarzutu całkowitego nieustosunkowania się do zarzutów apelacji, skarżący zdaje się precyzować ten zarzut w pkt 5 i 8 uzasadnienia kasacji, tj. w tych dwóch fragmentach kasacji wskazano okoliczności, które rzekomo całkowicie pominął sąd odwoławczy. Wbrew twierdzeniom autora kasacji, kwestie te były jednak przedmiotem rozważań sądu odwoławczego. I tak, co do zarzutu sprzeczności opinii biegłych odnośnie ustalenia prędkości pojazdu, sąd odwoławczy sprawę rozważył na s. 5-6 uzasadnienia, zaś jeśli chodzi o kwestię dostrzeżenia pokrzywdzonego przez oskarżonego omówiono ją na s. 8 uzasadnienia. Rozważania te są rzeczowe i rzetelne, dostatecznie szczegółowe i przekonujące, co każe omawiany zarzut kasacji uznać za bezzasadny.

Niezasadny jest też zarzut pkt 2 kasacji, tj. nieustosunkowania się merytorycznego w sposób wyczerpujący do zarzutów apelacji. Przeciwnie Sąd Najwyższy uznał, że zarzuty są rozważone starannie, z rzeczową i przekonującą argumentacją, odnoszącą się konkretnie do realiów sprawy. Skarżącemu chodzi w istocie o to, że argumentacja ta jest dla niego niekorzystna i odmawia zasadności zarzutom odwoławczym. Kasacja jest jedynie dość dowolną polemiką ze stanowiskiem sądu odwoławczego, zmierzającą de facto do powtórzenia kontroli instancyjnej dokonanej prawidłowo. Przechodząc do szczegółowych kwestii podniesionych w uzasadnieniu kasacji, zacząć należy od stwierdzenia, że zarzut w pkt 1 uzasadnienia kasacji jest zupełnie dowolny i ogólnikowy. Pisząc w treści uzasadnienia, że opinie biegłych uwolniły oskarżonego od odpowiedzialności, sąd I instancji posłużył się jedynie pewnym skrótem myślowym – analiza uzasadnienia nie wskazuje, by sąd zaniechał samodzielnego rozważenia kwestii sprawstwa i winy oskarżonego. Kwestie podniesione w pkt 3-4 uzasadnienia kasacji zostały rozważone na s. 5-7 uzasadnienia wyroku II instancji, zaś kwestie podniesione w pkt 6-7 uzasadnienia kasacji – na s. 8-9 uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego. Zarzut z pkt 9 uzasadnienia kasacji nie może być skuteczny w postępowaniu kasacyjnym, gdyż odnosi się bezpośrednio do ustaleń faktycznych dokonanych w sądzie I instancji.

Z wszystkich tych powodów, Sąd Najwyższy uznał, że zarzuty kasacji nie znajdują potwierdzenia w realiach sprawy. W powyższych względów orzeczono jak w sentencji.